

mini przewodnik

free

7 atrakcji turystycznych
+ współrzędne gps

po!skaniezwykla
masa miejsc godnych uwagi

Szawle - Šiauliai - Góra Krzyży

wydrukuj i zabierz na wycieczkę!

Szawle - Šiauliai Góra Krzyży

Kryžiu kalnas, to nieduże wzgórze, nieraz nazywane również Górą Zamkową lub Świętą Górą. Znajduje się ono około 10 km na północ od Szawli, między wioskami Domantai, a Jurgaičiai, nad rzeczką Kulpė. Góra ma wysokość ok. 10 m. Ma kształt podłużnego siodełka, długiego na 25 m i szerokiego na 20 m. Zachodnie zbocze oddziela od leżącego obok wzgórka rów długości 15 m i szerokości 1,5-2 m.

Znajdują się tutaj tysiące krzyży, a góra jest miejscem kultu i symbolem wiernego trwania Litwinów i Żmudzinów przy wierze katolickiej. Jest też symbolem litewskich dążeń niepodległościowych. Pierwsze krzyże stawiano tutaj najprawdopodobniej już w XIV–XV w. Po przyjęciu chrztu przez Żmudzinów (1413 r.) na górze zbudowano kaplicę, a wokół niej wzniesiono pierwsze symbole męki Chrystusa. Powszechnie przynoszono krzyże i pozostawiano je na górze po powstaniu listopadowym i później po powstaniu styczniowym. Krzyże były hołdem oddanym tym, którzy zginęli w walce o niepodległość, zesłanym na Syberię i tym, którzy byli prześladowani przez carat.

Kiedy Litwini odzyskali niepodległość przynosili krzyże z innych powodów, o których czytamy na dedykacjach: po ślubie, urodzinach dzieci czy odejściu kogoś z bliskich. W 1900 r. było już 136 dużych krzyży, w 1940 zaś – 400 dużych i około 800 małych. Nie zaprzestano przynoszenia krucyfiksów w trakcie II wojny światowej i w czasach komunizmu. Władze Związku Radzieckiego niejednokrotnie próbowały zniszczyć święte miejsce, posuwając się do różnych „podstępów”. 4 IV 1961 r. „niezidentyfikowani sprawcy”; powyrywali z ziemi, połamali lub spalili około 5000 krzyży, zasypując przy okazji bijące na górze źródło. Kolejny raz, tym razem z oficjalnego polecenia w 1973 r. buldożery i spychacze zniszczyły kilkaset krzyży.

W 1977 r. zaplanowano zbudować tamę wodną na rzeczce Kulpe. Tym samym góra znalazłaby się pod wodą, zaś rzeka stałaby się miejskim ściekiem. Mimo przeciwności na górze pojawiało się coraz więcej krzyży, niektóre były tam stawiane potajemnie. Dzięki zdecydowanej postawie Litwinów, licznym protestom i zdecydowanym oporom, komunistycznym władzom nie udało się zrealizować swoich planów.

Jednym z najważniejszych wydarzeń w dziejach Góry Krzyży był „Marsz Niepodległości i Nadziei”, zorganizowany w dniach 3-14 VI 1990 r. W rocznicę wywiezienia na Syberię tysięcy rodzin litewskich kilkadziesiąt tysięcy pątników z całej Litwy ustawiło na

górze tysiące krzyży, aby w ten sposób upamiętnić stalinowskie ofiary i uczcić odzyskanie niepodległości. 2 IX 1993 r. Jan Paweł II odprawił na górze uroczyste nabożeństwo. Papież przybył w to miejsce w trakcie swojej pielgrzymki na Litwę. Papieską wizytę upamiętniono postawieniem wyniosłego krzyża na środku polanki, znajduje się na nim napis – po litewsku i po angielsku. Szacuje się, że na górze jest ustawionych około 50 000 czy nawet 60 000 krzyży, w tym ponad 15 000 krzyży dużych i ponad 40 000 mniejszych lub całkiem małych.

Około 130 krzyży ma więcej niż 4 metry wysokości. Krucyfiksy wnoszą tutaj nie tylko pielgrzymi z Litwy, ale również pątnicy ze skupisk litewskiej emigracji: ze Stanów Zjednoczonych, Kanady, Argentyny, Brazylii, Republiki Federalnej Niemiec i innych państw Europy Zachodniej. Chętnie to miejsce odwiedzają Polacy. Swoje krzyże wnieśli tu wierni z polskich parafii na Wileńszczyźnie, i z diecezji w Polsce. Upamiętniają to umieszczone na krzyżach tabliczki. Dogodny jest dojazd z Szawli autobusami w kierunku Meškuičiai lub Janiszek (Joniskis). Z przystanku Kryžiu kalnas przy drodze głównej idzie się około 2 km na wschód. Samochód można zostawić na parkingu, są tu również stoiska z pamiątkami.

56°00'57"N 23°24'59"E | na mapie:A

Mažeikiai (Możejki) Poloniki spod Możejek

Żmudź jest pełna polskich śladów i choć obecnie po polsku nie mówi tu prawie nikt. Wiele tych śladów jest w okolicach Możejek (Mažeikiai). Są to między innymi pozostałości dworu w Antanapolis. Ponadto późnobarokowy kościół katolicki z 1636 roku w Pikieliai ufundowany przez tutejszych obywateli ziemskich, Ważyńskich. Ciż sami sponsorzy ufundowali kościelny ołtarz Św. Michała, oprawę obrazu Najświętszej Marii Panny Bolesnej. Na cmentarzu stoi kaplica, gdzie na ołtarzu wyrzeźbione zostały herby

fundatorów. Jest tu także kilka grobów szlacheckich.

Nieopodal stoi dawny dwór Adamowiczów czyli protoplastów obecnego prezydenta Adamkusa. Szlachecka rodzina Milewiczów ufundowała stojącą tu kapliczkę słupową. W Żidikai działa muzeum, jest także grób i dom mieszkalny pisarki Marii Petkevičiute – Šatrijos Ragana (pseudonim literacki – Wiedźma Szatryjska). Stoi tu też kościół, który w latach 1819-1821 wybudował Antoni Giełgud – ostatni starosta żmudzki. Ukrainai – to dawne dobra Żeligowskich (generał Lucjan Żeligowski na polecenie marszałka Piłsudskiego w 1920 r. odbił Wilno z rąk litewskich i dwa lata później przyłączył je do Polski). W Ukrainai pochowany został także polski rzeźbiarz Stefan Gajlewicz. Jego dziełem są artystycznie wykonane pomniki nagrobne miejscowej szlachty: Opulskich, Lutików, Kryżewiczów, Dopszewiczów.

W tejże samej miejscowości pochowani są także inni przedstawiciele tutejszej, polskiej społeczności: Semenowiczowie, Kiesgajłowie – Kenstowiczowie, Hanusewiczowie, Martyszewscy, Łuszczowie oraz Plechowiczowie. Pochodzący z tej ostatniej rodziny generał Povilas Plechavičius stał w czasie wojny na czele oddziałów litewskich, które walczyły m. in. z partyzantami AK na Wileńszczyźnie - takie to są zawiłości naszej wspólnej historii. W Ukrainaiskim kościele są też obrazy malowane przez samouka, panicza z dworu w Repšiai, Lesława Pławskiego.

Dwór w Repšiai, to natomiast dawny majątek

Piłsudskich, Grossów, Pławskich. W Bugeniai mieszkał ród Kownackich. W Daubariai stoi dawny dwór Jazdowskich, w Tirkšlia była siedziba rodu Ważyńskich. W Šerkšnenai swój pałac mieli najwięksi litewscy posiadacze ziemscy, jakże by inaczej, Tyszkiewiczowie.

Kościół pod wezwaniem Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny w Sedzie, jest jedną z najpiękniejszych drewnianych świątyń barokowych w całej Żmudzi. Ostatniej przebudowy dokonano w 1770 roku. Ufundowali ją zaś Sapiehowie i Gadonowie. Oprawę do obrazu kupili sto lat wcześniej, w 1669 r. Hieronim i Katarzyna Andrzejewscy. Jeden z dzwonów nabyto za pieniądze ofiarowane przez profesora Jana Domaszewicza, drugi zaś - Wincentego Juzumowicza, którego brat zginął w Powstaniu Warszawskim. W małym kościółku Św. Jana Nepomucena, został pochowany generał Rzeczypospolitej Obojga Narodów, zarządca majątku Sapiehów i fundator wspomnianego kościółka, Jan Nepomucen Benedykt Adamowicz.

W Renavas, w kaplicy cmentarnej jest pochowany hrabia Maria Feliks Mielżyński i baronowie Ronne. Jeden z baronostwa, Eugeniusz, w dziewiętnastym wieku, był nie tylko jednym z asystentów profesora Michała Oczapowskiego w warszawskiej Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, ale także wziętym poetą. Stojący, obok cmentarza, kościół zbudowany został przez proboszcza Jana Dakiniewicza. Znajdują się w nim obrazy pędzla Lesława Pławskiego. Także w Renavas pierwszy prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Gabriel Narutowicz spędził dzieciństwo.

56°18'40"N 22°20'50"E | na mapie:B

Płungian (Plunge) Žmudzki Park Narodowy - Žemaitijos nacionalinis parkas

Utworzony w 1991 roku wokół Plateliai, Plostin¸ i Stirbaičiai, kilkanaście kilometrów na północ od Płungian (Plunge). Park rozciąga się na prawie 22 tysiącach hektarów. Prawie połowa tej powierzchni to piękne lasy jodłowe, sosnowe, brzoźowe oraz dębowe. W parku jest wiele połodowcowych wzgórz morenowych. Ich wysokość sięga nawet do 200 metrów nad poziom morza. Są też głązy narzutowe, piękne strumyki, a także jeziora. Te ostatnie zajmują w parku aż 1500 hektarów.

Największe z nich to jezioro Płotele (Plateliu ežeras) z powierzchni ponad 1200 hektarów i głębokością do 50 metrów. W jeziornych wodach żyją tu nawet łososie, węgorze, raki czy żółwie. Podziwiając Płotele możemy się czuć jak na groblach holenderskich. Otóż pobliskie miasteczko rozciąga się około 100 metrów poniżej poziomu wody w jeziorze. Żyją też w parku rzadkie zwierzęta to między innymi: orły bieliki, orły krzykliwe, głuszce, jarząbki, wydry, bobry i wilki.

Mieszkający zaś w pobliżu parku jego Žmudzini posługują się oryginalnym dialektem. Mają własne obyczaje, stroje ludowe, architekturę wiejską. Jest też w Płotele słynna Kalwaria Žmudzka. Powstała ona w dobie kontrreformacji, w 1642 roku, staraniem biskupa…Jerzego Tyszkiewicza. Doroczne uroczystości odpustowe odbywają się tu na początku czerwca. Chętni do zwiedzenia parku powinni przede wszystkim dojechać do Centrum informacyjnego ŽNP przy Didžioji gatv¸ 10. Tu dowiedzą się o przebiegu ścieżek turystycznych wiodących przez park. Na miejscu można też kupić mapy, foldery i pamiątki.

56°03'13"N 21°53'40"E | na mapie:C

Salantai (Sałanty) Ogród Orvydas - Orvydų sodys

30 kilometrów od Kretyngi, blisko miasteczka Salantai (Sałanty) zgromadzono setki nagrobnych płyt i kamiennych krzyży, porozrzucanych między częściami czołgów, rakiet i innych militariów. Ta oryginalna kolekcja powstała na początku dwudziestego wieku. Nagrobki jak i cała kolekcja to była własność miejscowego kamieniarza Kazysa Orvydas.

Po śmierci ojca kolekcją opiekowali się jego synowie - Vilius i Jonas. Obecnie już trzecie pokolenie Orvydasów zajmuje

się ekspozycją. W okresie sowieckim władze próbowały zniszczyć w wystawie wszystkie elementy antykomunistyczne. W latach 80-tych już wręcz próbowano zniszczyć cały ogród. Na początek blokowano wejście do niego. Jakoś jednak Orvydasowie wytrzymali wszelkie szyskany.

Ekspozycje są więc nadal udostępnione do zwiedzania każdego dnia od rana do zmierzchu. Wstęp bezpłatny. Ogród leży 5 kilometrów za Sałantami, przy drodze do Płungian.

56°03'39"N 21°35'10"E | na mapie:D

Masiady (Mosćdis) Unikaliu Akmenu Muziejus - Muzeum Kamieni Unikalnych

To wspaniała kolekcja zbieracza kamieni Vaclovasa Inkasa. Działa w Masiadach (Mos¸dis), 12 km za Sałantami (Salantai) - drogowskaz na Szkud (Skuodas). To muzeum pod gołym niebem działa od roku 1965.

Na prawie dziesięciu hektarach, zgromadzono tu ponad 50 000 kamieni z krajów nadbałtyckich. Największe głązy ważą nawet ponad dziesięć ton. Wszystkie są opisane wedle miejsca pochodzenia. Mają unaocznić skalę wędrówek kamieni związaną z epokami lodowcowymi.

Na miejscu (w starym młynie) jest też niewielka ekspozycja geologiczna wyjaśniająca techniczną stronę przenoszenia kamieni przez lodowce. Muzeum znajduje się w samym centrum miejscowości, przy Kęstučio gatve 2. To nie jest jedyna atrakcja Masiadów. Można tu też obejrzeć osiemnastowieczny kościół barokowy.

56°09'59"N 21°34'30"E | na mapie:E

Kowno Kauno Fortai - Forty

Kowieńskie forty (Kauno Fortai) zostały zbudowane przez Rosjan na przełomie XIX i XX w na dalekim wtedy przedmieściu. W trakcie I wojny światowej kowieńskie umocnienia nie spełniły swojej roli. Niemieckie wojska po 11 dniach walki zajęły i twierdzę, i Kowno. Po zakończeniu I wojny światowej, forty stały puste, nie pełniąc żadnej roli obronnej.

W czasach rządów dyktatora Antanasa Smetony (po roku 1926) urządzono tu więzienie. W latach zaś 1941-1944 Niemcy urządzili tu „Fabrik Nr 1005”, które było faktycznie obozem zagłady. Zginęło w nim ponad 100 000 osób, w większości Żydów litewskiego pochodzenia,

jak również Polaków i radzieckich jeńców wojennych. Zbrodni dokonywano głównie w forcie IX.

Po II wojnie światowej w forcie IX utworzono muzeum (Kauno IX forto muziejus), poświęcone pamięci zamordowanych tu ludzi. Pozostała część fortów także i po wojnie w najlepszej pełniła funkcję więzienia. Żemaičiu plantas 73, z dala od centrum, na północno-zachodnich przedmieściach, przy autostradzie w kierunku Kłajpedy. Muzeum zawiera ponad 65 000 eksponatów zawartych w kilku ekspozycjach.

54°56'02"N 23°53'08"E | na mapie:F

Kowno

Kauno pilis - Zamek

Zamek to najstarszy zabytkowy obiekt w Kownie. Powstał w XIII wieku, u ujścia Wilii do Niemna. Jego celem była obrona mieszkańców przed krzyżackimi napadami. Nie wytrzymał jednak trzytygodniowego oblężenia Krzyżaków, do jakiego doszło w 1362 roku i został całkowicie zrujnowany. Mieszkańcy odbudowali go po pięciu latach.

Zamek okalała fosa o głębokości 5-6 metrów, obronne mury miały 13 metrów wysokości i 2 metry szerokości. Znajdował się tu także półokrągły bastion artyleryjski o średnicy 41 m oraz baszty zbudowane z cegły. Woda płynąca w fosie podmywała mury po północnej stronie, aż do zupełnego ich zniszczenia. Nie ocalały także dwie spośród czterech baszt. Warownia w ciągu kilkuset lat była kilkakrotnie przebudowywana. Od lat 30 - tych XX wieku prowadzone są w zamku prace rekonstrukcyjne.

54°53'56"N 23°53'07"E | na mapie:G

Kowno

Kościół św. Jerzego i klasztor bernardynów

Klasztor bernardynów w Kownie ufundował w 1467 r.

marszałek kowieński i kasztelan grodzieński Sędziwojewski. Kościół wybudowano w latach 1487-1502. Jest to trójnawowa świątynia halowa, wybudowana na planie prostokąta, z zamkniętym prezbiterium. Zabudowania klasztorne przyległe do kościoła tworzą zamknięty czworobok z prostokątnym dziedzińcem. Jest to jedna z najbardziej zniszczonych świątyń Kowna, w czasach sowieckich mieściły się tu magazyny.

54°53'54"N 23°53'00"E | na mapie:H

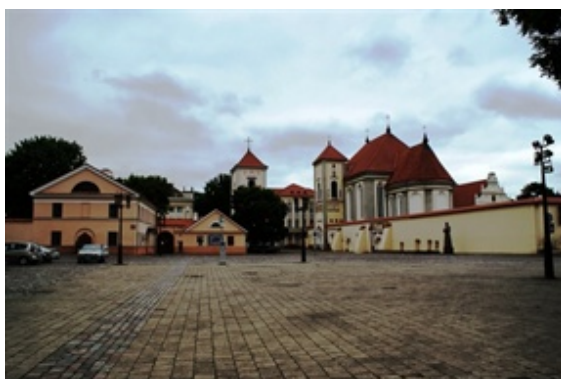

Kowno

Kościół p.w. Św. Trójcy i klasztor bernardynek

Klasztor bernardynek założony został w Kownie w XVI w., a obecny budynek zbudowano w latach 1624-1634. Wraz z klasztorem powstał gotycki kościół. Fundatorem wszystkich obiektów był marszałek szlachty powiatu kowieńskiego Aleksander Massalski. Znajduje się tu także seminarium duchowne. Kościół p.w. św. Trójcy zbudowano w stylu gotyckim, z elementami renesansowymi. Najcenniejszym elementem jego wyposażenia jest cudowny obraz Matki Boskiej.

54°53'52"N 23°53'08"E | na mapie:I

Kowno

Muzeum Poczty

Budynek poczty konnej w Kownie zbudowano w latach dwudziestych XIX wieku. Wtedy to powstał trakt łączący Petersburg z Warszawą i Kaliningradem przebiegający przez Kowno. Jest to zespół dwóch budynków połączonych murem znajdujących się przy placu ratuszowym. Obecnie znajduje się tu Muzeum Poczty, Telekomunikacji i Informatyki, a w podwórku można obejrzeć zabytkowy dyliżans.

54°53'50"N 23°53'05"E | na mapie:J

Kowno

Velniu muziejus - Muzeum Diabłów

Muzeum Diabłów nazywa się też Muzeum Twórczości i Zbiorów A. Žmuidzinavičiaus. W poszczególnych jego częściach znajdują się eksponaty archeologiczne i etnograficzne. W muzeum zebrano ponad 2000 diabłów, diabełków, szatanów i czartów oraz rokit.

Ich zbieranie rozpoczął litewski malarz Antanas Žmuidzinavičius (1876–1966). Przez 19 lat zgromadził on 260 eksponatów. Po jego śmierci kolekcja była regularnie wzbogacana i poszerzana. Przedstawiana jest tu wizja diabła w baśniach bałtyckich, syberyjskich, afrykańskich, azjatyckich.

Bardzo oryginalnie wyglądają stylizowane na diabły figurki Hitlera i Stalina tańczące nad terytorium Litwy po wprowadzeniu w życie traktatu Ribbentrop-Mołotow. Warto zwrócić też uwagę na włoskiego satyrę z XV wieku i ważącego 1 g małego diabełka, wykonanego w całości ze złota (jest to dar dla kowieńskiego muzeum z Moskwy). W jednej z sal można także impresjonistyczne pejzaże namalowane przez Žmuidzinavičiaus. Putvinskio gatve 64.

54°54'03"N 23°54'39"E | na mapie:K

Kowno

Rotušė - Ratusz

Ratusz jest jednym z najbardziej rozpoznawanych obiektów w Kownie, wręcz jego symbolem. Jak i przystało na takiej rangi gmach, Ratusz mieści się przy Placu Ratuszowym (Rotušės aikštelė 15).

Siedziba władz Kowna powstała w XVI wieku. Po wielokrotnych przebudowach budynek ma sylwetkę rodem z baroku i wczesnoklasycystyczne domieszki. Jego wieża, ma 53 metry wysokości. W czasach carskich w ratuszu zasiadał rosyjski gubernator. W wyposażonych z przepychem pomieszczeniach, znajdowały się luksusowe apartamenty, w których zamieszkiwał car Rosji, podczas swoich kilkakrotnych wizyt w mieście.

Po zbudowaniu linii kolejowej wiodącej przez miasto, w ratuszowych komnatach przyjmowano zamożniejszych pasażerów, którzy zatrzymywali się w Kownie. W latach 1969–1973 ratusz został zrekonstruowany. Dziś mieści się w nim Urząd Stanu Cywilnego. Ratusz także pełni funkcję reprezentacyjnego gmachu, gdzie odbywają się miejskie uroczystości. Od 1978 roku w piwnicach Ratusza znajduje się Muzeum Ceramiki (Keramikos muziejus). Muzeum jest filią Narodowego Muzeum Sztuk Pięknych im. M.K. Čiurlionisa (Nacionalinis M.K. Čiurlionio maldos muziejus). Zgromadzono w nim niemal 300 eksponatów z XV–XX w.

54°53'48"N 23°53'09"E | na mapie:L

Kowno

Vytauto Didžiojo karo muziejus - Muzeum Wojskowe im. Witolda Wielkiego

Znajdują się tu tylko militaria, ale także przedmioty nawiązujące ogólnie do historii Litwy. Zwiedzający na pewno zainteresują się pozostałościami wraku samolotu Lituanica, w którym dwaj litewscy piloci historia Darius i Girenas w 1933 roku przelecieli nad Atlantykiem.

Inna część muzealnej ekspozycji jest poświęcona kolejom losu Uniwersytetu im. Witolda Wielkiego w Kownie (obejmuje lata 1922–1940). Vytauto Didžiojo Karo Muziejus jest uznawane za główne muzeum Kowna, obok Muzeum Sztuk Pięknych. Mieści się ono w kompleksie muzealnym przy Vienybės aikštelė (pl. Jedności).

54°53'60"N 23°54'43"E | na mapie:M

Kowno

Nacionalinis M.K. Čiurlionio dailės muziejus - Narodowe Muzeum Sztuk Pięknych im. M.K. Czurlionisa

W Muzeum Sztuk Pięknych im. M.K. Čiurlionisa zgromadzono około 300 prac tego utalentowanego artysty, kompozytora i malarza – zarówno obrazów jak i szkiców. W sali muzycznej znajdują się próbki utworów artysty, który z powodzeniem próbował swoich sił także jako kompozytor.

Muzealny zbiór Čiurlionisa wzbogacony jest o kilkadziesiąt obrazów innych litewskich malarzy, m.in. Petrasa Kalpokasa, Kajetonasa Skleriusa czy Adomasa Varnasa. Warto zwrócić uwagę na sekcje przedstawiające rzeźbę litewską oraz ponad 3600 eksponatów z gatunku sztuki ludowej, tworzonej na Litwie. Osobne ekspozycje wiążą się z zabytkami kultur Wschodu, a także prezentują zbiory numizmatyczne.

Mikalojus Konstantinas Čiurlionis, w polskiej literaturze występujący nieraz jako Mikołaj Konstanty Czurlonis, uznawany jest za czołowego malarza i kompozytora litewskiego. Artysta studiował w Warszawie, tu uzyskał odpowiednie kwalifikacje muzyczne i malarskie. Čiurlionis zmarł w 1911 roku, niedaleko Warszawy. Jako jeden z raczej niewielu Litwinów został pochowany na cmentarzu na Rossie w Wilnie.

Muzeum powstało w 1936 roku. Monumentalny budynek został zaprojektowany przez znanego architekta litewskiego V. Dubeneckisa. Charakterystyczna niska, parterowa galerijka łączy gmach ze stojącą obok niego wieżą zegarową. Muzeum znajduje się przy Putvinskio gatvė 55.

54°53'60"N 23°54'43"E | na mapie:N

Kowno

Pałac prezydencki (Istorinė Prezidentūra)

Pałac prezydencki w Kownie, to obecnie siedziba oddziału Muzeum M. K. Čiurlionisa. Gmach został zbudowany przez rosyjskiego magnata w 1846 jako budynek mieszkalny. Od 1876 roku była tu rezydencja gubernatora, a od 1918 roku mieszkali w nim prezydenci Litwy. Budynek był wielokrotnie przebudowywany. Przed pałacem w ogrodzie umieszczono trzy popiersia prezydentów Litwy. Adres: ulica Wileńska 33 (Vilniaus gatvė).

54°53'51"N 23°53'50"E | na mapie:O

Kowno

Historia i współczesność

Kowno to drugie co do wielkości miasto Litwy. Leży w dolinie dwóch rzek, Niemna i Wilii. W okresie międzywojennym było stolicą Litwy. Najbardziej urokliwa jest kowieńska Starówka, otoczona lasami i wzgórzami, posiadająca wiele zabytków architektury pochodzącymi z XV-XVIII wieku. Panoramę Starego Miasta można oglądać z kolejki linowej, która prowadzi na wzgórze widokowe. W Kownie jest około 40 muzeów, z których najważniejsze to: Muzeum Zoologiczne im. Ivanauskasa, Muzeum Sztuki im. Čiurlionisa, Muzeum Wojskowe Witolda Wielkiego czy też

Muzeum Diablów.

54°53'49"N 23°53'33"E | na mapie:P

Kowno

Šv. Petro ir Povilo katedra

Katedra świętych Piotra i Pawła, zbudowana z cegły na początku XV wieku. Potem była wielokrotnie modernizowana. Do dzisiaj zachowało się w niej wiele stylów, elementów poszczególnych modernizacji. W trójnawowym wnętrzu mieszają się renesans z barokiem.

Znajdują się tu dzieła malarza Michała Andriollego (1836–1893). Warto wiedzieć, że ten artysta był także rysownikiem oraz ilustratorem dzieł Mickiewicza. Szczególnie piękny jest w katedrze piętrowy ołtarz główny z 1755 roku, a także dziewięć ołtarzy bocznych. Drewniany ołtarzyk stojący w nawie lewej, jest najbardziej bogaty spośród wszystkich innych.

Na rogu zachodniego frontonu stoi masywna, 55-metrowa wieża dzwonnicza. Kościół śś. Piotra i Pawła w 1895 roku mianowano kościołem katedralnym, a w 1921 r. podniesiono go do godności bazyliki. W kościele znajduje się grób Macieja Wołoncewskiego (Motiejus Valančius), biskupa żmudzkiego, jednego z dziewiętnastowiecznych liderów litewskiego ruchu narodowego.

Tu też został pochowany jeden z najwybitniejszych poetów litewskich Maironis (prawdziwe nazwisko Jonas Mačiulis). Maironis pochodził z chłopskiej rodziny, ale jako uzdolniony młodzieniec trafił do Gimnazjum Kowieńskiego. W Kownie też ukończył seminarium duchowne. Studiował też w Kijowie i Petersburgu. Pisał wiersze zaczął w języku polskim, lecz później stał się jednym z największych litewskich pisarzy. Jego podobizna zdobi między innymi 20-litowe banknoty. Katedrę w Kownie w 1993 r. odwiedził Jan Paweł II. Polski papież odprawił tu mszę św. podczas swojej pielgrzymki po Litwie. Kowieńska bazylika stoi przy Vilniaus gatve 26.

54°53'47"N 23°53'29"E | na mapie:Q

Kowno

Tado Ivanauskas Zoologijos Muziejus - Muzeum Zoologiczne im. Ivanauskasa

Muzeum Zoologiczne im. T. Ivanauskasa powstało w 1918 roku. Znajduje się tu ciekawy zbiór ponad 175 000 okazów, przede wszystkim unikalnej flory i fauny. Zainteresowanie wzbudzają wspaniałe kolekcje owadów oraz wypchane ssaki, żyjące nie tylko na Litwie, ale też w innych krajach i na innych kontynentach.

To jedyna taka placówka na Litwie. Powstała z inicjatywy profesora Tadasa Ivanauskasa (1882–1970), znanego na całym świecie przyrodnika. Dzięki niemu utworzono również kowieński ogród zoologiczny, a także m.in. rezerwat ptactwa wodnego Žuvintas między Mariampolem a Olitą.

54°53'53"N 23°54'14"E | na mapie:R

Kowno

Perkuno namai - Dom Perkuna

Dom Perkuna, to stylowa kamienica stojąca przy Alekstoto gatve 6. Jest to jeden z ciekawszych przykładów późnogotyckiego budownictwa litewskiego. Dom zbudowano pod koniec XV wieku, przy trakcie prowadzącym od przystani nad Niemnem do miejskiego targowiska.

Pierwotnie był to spichlerz i skład zboża. Po załamaniu się koniunktury rolnej na początku XVIII wieku budynek przez wiele lat stał pusty. Dopiero w 1843 roku, gdy Kowno zostało centrum gubernii, na rozkaz gubernatora Iwan Kałakatin kazał wyremontować dach, zaś rok później urządzono w Domu Perkuna pierwszy w mieście teatr dramatyczny na około 100 widzów. Tu, między innymi, w 1861 roku odbyła się też kowieńska premiera opery „Halka” Stanisława Moniuszki. Po 1865 roku, kiedy teatr przeniesiono do Ratusza, Dom Perkuna przekazano jezuitom.

Pod koniec XIX wieku gmach został poddany gruntownemu remontowi. Wtedy też kamienica otrzymała imię Perkuna czyli najważniejszego boga czczanego onegdaj na pogańskiej Litwie. Szczególnie bogaty jest ornament zewnętrznej elewacji kamienicy. Do jego budowy użyto 16 odmian cegieł. Piękne są tu frezy, a także boczne wieżyczki, małe okienka i nisze.

Po II wojnie światowej dom zamieniono w magazyn. Odrestaurowano go dopiero w 1968 roku i urządzono w nim muzeum miejskie. W 1991 roku Dom Perkuna znowu przejęli jezuici. Dziś mieści się tu Gimnazjum Jezuitów w Kownie. W środku kamienicy urządzono małe muzeum A. Mickiewicza. Na podwórku domu stoi pomnik Perkuna, wyrzeźbiony przez Romasa Antinisa.

54°53'44"N 23°53'12"E | na mapie:S

Kowno

Kościół p.w. Wniebowzięcia NMP, tzw. kościół Witolda

Najstarszy kościół w Kownie zbudowany przez Księcia Witolda w początkach XV wieku po bitwie Worlską. Kościół w stylu gotyckim, na planie krzyża, trójnawowy, wieżę dobudowano w późniejszym czasie. Świątynia przekazana franciszkanom była wielokrotnie niszczone i odbudowywana.

54°53'42"N 23°53'12"E | na mapie:T

Kowno

Laisves aleja - Aleja Wolności

Aleja Wolności to najważniejszy deptak i ciąg handlowy znajdujący się nie tylko w Nowym Mieście, ale też w całym Kownie. Niektórzy mówią, że to także najelegantsza ulica w całej Litwie. Poprzez Wilniaus gatve łączy Stare Miasto z nowopowstałymi dzielnicami. Stoją przy niej ciekawe architektonicznie, najczęściej dziewiętnastowieczne budynki.

Prócz sklepów, restauracji, hoteli wiele tu także budynków użyteczności publicznej. Jest tu choćby gmach Muzeum Zoologicznego im. Ivanauskasa. Tuż za nim stoi Poczta Główna, pomnik Witolda Wielkiego oraz gmach Teatru Muzycznego (1890–1892), w którym 15 V 1920 r. obradował litewski parlament, tuż po odzyskaniu przez Litwę niepodległości.

Przy skrzyżowaniu alei z Daukanto gatve (ul. Dowkonta) znajduje się dom towarowy Merkurijus. Był to w czasach socjalizmu największy tutejszy sklep. Teraz jednak również Litwini żyją w epoce supermarketów. Na wschodnim końcu Laisves aleja umiejscowiony jest czworoboczny Plac Niepodległości (Nepriklausomybes aikštelė), z dużym kościołem pod wezwaniem św. Michała Archaniola w centrum i Galerią Mykolasa Žilinskasa.

54°53'51"N 23°54'41"E | na mapie:U

.....

Autorzy zdjęć (w kolejności): V. Valužis/Centrum Informacji Turystycznej Litwy, Zetem, km_nida, km_nida, km_nida, V. Valužis/Centrum Informacji Turystycznej Litwy, km_nida, km_nida, km_nida, km_nida, km_nida, V. Valužis/Centrum Informacji Turystycznej Litwy

Przewodnik wygenerowany w serwisie www.polskaniezwykla.pl. Wszystkie prawa zastrzeżone. Żadna część ani całość Mini przewodnika nie może być reprodukowana ani przetwarzana w sposób elektroniczny, mechaniczny, fotograficzny i inny; nie może być użyta do innej publikacji oraz przechowywana w jakiegokolwiek bazie danych bez pisemnej zgody Administratora serwisu. Copyright © 2007 Polska Niezwykła

Wygenerowano:
poniedziałek 29 kwietnia 2024 05:10:19